

Sygn. akt III USK 355/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania K. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu

o odpowiedzialność członka zarządu za zaległości składowe spółki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 kwietnia 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt III AUa 314/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 11 maja 2022 r. oddalił apelację odwołującego się K. G. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 grudnia 2020 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu z dnia 28 listopada 2018 r., stwierdzającej, że odwołujący się, jako prezes zarządu E. Spółki z o.o. w W. (dalej jako Spółka), ponosi odpowiedzialność za długi Spółki z tytułu nieopłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz P. i Fundusz G. wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień 28 kwietnia 2013 r. w łącznej kwocie 99.739,91 zł, a

także zasądził od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W wyrokach Sądów *meriti* przyjęto, że odwołujący się nieprzerwanie od zawiązania Spółki w 2007 r. był prezesem jej zarządu. Nigdy bowiem nie składał rezygnacji ani nie został odwołany z pełnionej funkcji, nie zatwierdzono też sprawozdania finansowego za ostatni pełny rok obrotowy pełnienia przez niego funkcji członka zarządu (sprawozdania finansowe zostały złożone tylko za lata 2007-2008), co oznacza, że jego mandat członka zarządu nie wygasł. Podniesiono, że brak pisemnych uchwał o odnowieniu członkom zarządu mandatu na kolejne kadencje nie stoi na przeszkodzie ocenie, że byli oni powoływani w formie uchwał podejmowanych *per facta concludentia*, jeżeli niesporne okoliczności faktyczne wskazują na dorozumianą wolę wspólników utrzymywania składu zarządu w jego dotychczasowej obsadzie i odnawiania mu mandatu. W rozpoznawanej sprawie odwołujący się występował jako prezes zarządu Spółki w postępowaniach toczących się z jej udziałem, w tym w postępowaniu upadłościowym. Zwrot „pełnienie obowiązków członka zarządu” użyty w art. 116 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1540 ze zm.) obejmuje również sytuację, w której mimo braku pisemnej uchwały o „odnowieniu” mandatu członka zarządu (w warunkach, o których mowa w art. 202 § 1 k.s.h.), osoba taka - z akceptacją wspólników - w dalszym ciągu, w niezmienny sposób prowadzi sprawy spółki i nie są podejmowane żadne działania mające zakończyć faktyczny zarząd spółką oraz wykreślenie dotychczasowego członka zarządu z KRS. Mimo że Spółka m.in. w okresie od grudnia 2012 r. do marca 2013 r. nie regulowała składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz P. i Fundusz G. odwołujący się nie złożył wniosku o jej upadłość, a nie istniały żadne obiektywne przyczyny uniemożliwiające mu zgłoszenie tego wniosku, zwłaszcza że według materiału dowodowego kondycja finansowa Spółki od początku była zła i ulegała rok do roku stałemu pogorszeniu.

Odwołujący się w całości zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c., zarzucono naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania, a mianowicie: 1) art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., a także art. 387 § 2 pkt 1 i 2 k.p.c. (art. 328 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 listopada 2019 r. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.), przez zaniechanie dokonania szczególnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego, w świetle zarzutów przedstawionych: a) w pkt II.2. lit. a i b *petitum* apelacji, tj. w zakresie zarzutu, że skarżący nie może ponosić subsydiarnej odpowiedzialności za odsetki za zwłokę oraz koszty egzekucyjne, co do należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, na Fundusz P., Fundusz G. i Fundusz E. oraz na ubezpieczenie zdrowotne; b) w pkt I.2. *petitum* apelacji, tj. w zakresie zwolnienia od kosztów procesu na rzecz organu rentowego; 2) art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., a także art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c. (art. 328 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 listopada 2019 r. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.), przez niewłaściwe zastosowanie przepisów prawa materialnego, tj. art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej oraz art. 31 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) do stanu faktycznego niejednoznacznie ustalonego w istotnym zakresie, tj. czy mandat członka zarządu spółki z o.o. został odnowiony (bądź osoba została powołana na kolejną kadencję) w sposób określony prawem, a więc w głosowaniu tajnym (art. 247 § 2 k.s.h.) podczas zgromadzenia wspólników bądź bez odbycia takiego zgromadzenia, lecz za pisemną zgodą wszystkich wspólników (art. 227 § 1 i 2 k.s.h.); 3) art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej i art. 31 i art. 32 ustawy systemowej, przez ich niewłaściwe zastosowanie w zakresie odsetek za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych w związku ze składkami na Fundusz P., Fundusz G. i Fundusz E. oraz na ubezpieczenie zdrowotne, skoro art. 32 ustawy systemowej odnosi się jedynie do „składek” na te Fundusze i ubezpieczenie zdrowotne, a nie do „należności z tytułu składek”, tak jak to ma miejsce w art. 31 tej ustawy, zwłaszcza jeżeli uwzględnić, że art. 24 ust. 2 ustawy systemowej zawiera definicję legalną „należności z tytułu składek”, na które to należności składają się: składki oraz odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata; 4) art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej oraz art. 31 i art. 32 ustawy systemowej, przez błędną wykładnię, a ponadto niezastosowanie art. 201 § 4, art.

202 § 1 i 2, art. 227 § 1 i 2 oraz art. 247 § 2 k.s.h., przez przyjęcie w każdym przypadku, że brak dowodu na to, aby istniały w formie pisemnej uchwały o odnowieniu członkom zarządu Spółki z o.o. mandatu na kolejne kadencje (o powołaniu na kolejne kadencje), nie stoi na przeszkodzie ocenie, że byli oni powoływani w formie uchwał podejmowanych *per facta concludentia*, i w związku z tym takie osoby mogą ponosić subsydiarną odpowiedzialność z art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 31 ustawy systemowej, podczas gdy nie ponosi takiej odpowiedzialności osoba, której mandat członka zarządu spółki z o.o. wygaś i nie został odnowiony (ani taka osoba nie została powołana na kolejną kadencję) w głosowaniu tajnym (art. 247 § 2 k.s.h.) podczas zgromadzenia wspólników bądź bez odbycia takiego zgromadzenia za pisemną zgodą wszystkich wspólników (art. 227 § 1 i 2 k.s.h.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania – „czy odpowiedzialność osób trzecich, o której mowa w art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 32 ustawy systemowej obejmuje swoim zakresem również subsydiarną odpowiedzialność członka zarządu spółki z o.o. co do należności z tytułu odsetek za zwłokę lub kosztów egzekucyjnych w związku ze składkami na Fundusz P., Fundusz G. i Fundusz E. oraz na ubezpieczenie zdrowotne, skoro art. 32 ustawy systemowej odnosi się jedynie do „składek” na te Fundusze i ubezpieczenie zdrowotne, a nie do „należności z tytułu składek”, tak jak to ma miejsce w art. 31 ustawy systemowej, zwłaszcza jeżeli uwzględnić wyjątkowość przenoszenia odpowiedzialności na osoby trzecie, a także to, że art. 24 ust. 2 tej ustawy zawiera definicję legalną „należności z tytułu składek”, na które składają się: składki oraz odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata”. Ponadto istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, co do możliwości ponoszenia odpowiedzialności subsydiarnej, w świetle art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 32 ustawy systemowej przez osobę, która ma zarządzać spółką z o.o. *per facta concludentia*.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniosł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłankach wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero

wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyrażnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko wskazanie przepisu prawa i

stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319).

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych przez siebie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ obie kwestie przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania były już przedmiotem wypowiedzi orzecznictwa i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie.

Wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, kwestia objęcia zakresem odpowiedzialności członka zarządu spółki z o.o. za zobowiązania składkowe odsetek za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych nie jest zagadnieniem nowym i obecnie nie budzi wątpliwości, że osoba trzecia, o której mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, odpowiada za odsetki od zaległości składkowych. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 maja 2016 r., II UK 248/15 (LEX nr 2122406), wywiódł, że zasadniczo osoby trzecie na podstawie art. 107 § 2 Ordynacji podatkowej odpowiadają za odsetki za zwłokę od zaległości składkowych i za koszty postępowania egzekucyjnego. Zauważył przy tym, że art. 31 ustawy systemowej nie zawiera odesłania do całej regulacji art. 107 § 2 Ordynacji podatkowej, a jedynie do jego pkt 2 i 4. Zatem zastosowanie mają tylko wymienione w tych punktach zwiększenia przedmiotu odpowiedzialności. Odsetki i koszty postępowania egzekucyjnego obciążają zaś osobę trzecią niezależnie od czasu ich powstania. Obowiązek zapłaty przez osobę trzecią odsetek od zaległości składkowych wynika więc z art. 107 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej, który interpretowany w kontekście

zasady akcesoryjnej odpowiedzialności tych osób w stosunku do odpowiedzialności płatnika składek, nakazuje uwzględnienie, że zobowiązanie osoby trzeciej jest równe zobowiązaniu płatnika (por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2012 r., I UK 318/11, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 41 oraz z dnia 12 sierpnia 2015 r., I UK 391/14, LEX nr 1813475). W wyroku z dnia 11 sierpnia 2016 r., II UK 315/15 (LEX nr 2120893), Sąd Najwyższy stwierdził, że z mocy art. 107 § 2 Ordynacji podatkowej w związku z jej art. 116 i art. 31 i 32 ustawy systemowej osoba trzecia (członek zarządu) odpowiada również za odsetki od zaległości składkowych. Potwierdza to orzecznictwo (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 czerwca 2014 r., I UK 437/13, LEX nr 1483947; z dnia 7 marca 2012 r., II UK 150/11, LEX nr 1165288; z dnia 9 maja 2007 r., I UK 362/06, OSNP 2008 nr 11-12, poz. 175 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 października 2015 r., I FSK 977/14, ONSAiWSA 2017 nr 5, poz. 85). Ponadto wskazać trzeba, że obowiązek zapłaty odsetek i kosztów egzekucyjnych wynika z art. 32 ustawy systemowej, ponieważ przepis ten jednoznacznie stanowi, że do składek na Fundusz P., Fundusz S., Fundusz G. i Fundusz E. oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Odnosząc się z kolei do sugerowanej potrzeby wykładni przepisów, to w judykaturze ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym nawet brak dowodu na to, aby istniały w formie pisemnej uchwały o odnowieniu członkom zarządu mandatu na kolejne kadencje (o powołaniu na kolejne kadencje), nie stoi na przeszkodzie ocenie, że byli oni powoływani w formie uchwał podejmowanych *per facta concludentia*, jeżeli niesporne okoliczności faktyczne jednoznacznie wskazują na dorozumianą wolę wspólników utrzymywania składu zarządu w jego dotychczasowym składzie i odnawiania mu mandatu (zob. wyrok Sądu Najwyższego dnia 4 marca 2015 r., IV CSK 340/14, LEX nr 1663416 czy z dnia 27 kwietnia 2021 r., III USKP 48/21, LEX nr 3252686 i powołane tam orzeczenia). Przyjmuje się, że „pełnienie obowiązków członka zarządu” obejmuje również sytuację, w której mimo braku pisemnej uchwały

o „odnowieniu” mandatu członka zarządu (w warunkach o których mowa w art. 202 § 1 k.s.h.), osoba taka - z akceptacją wspólników - w dalszym ciągu, w niezmienny sposób prowadzi sprawy spółki i nie są podejmowane żadne działania mające zakończyć faktyczny zarząd spółką oraz wykreślenie dotychczasowego członka zarządu z KRS. Osoba, która faktycznie pełniła funkcję członka zarządu w okresie, w którym powstały zobowiązania podatkowe, nie może powoływać się na okoliczność, że jej mandat wygaś na podstawie art. 202 § 1 k.s.h. dla uwolnienia się od odpowiedzialności za zaległości podatkowe, którą ponosi na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 października 2017 r., I FSK 241/16, LEX nr 2407754). Brak wpisu do KRS informacji o wygaśnięciu mandatów członków zarządu spółki z o.o. powołanych umową wspólników na te stanowiska na czas nieoznaczony, w związku z zatwierdzeniem przez uchwałę jej wspólników sprawozdania finansowego tej spółki za pierwszy pełny rok obrotowy, przy zaistnieniu innych jeszcze okoliczności związanych z dalszym pełnieniem tych stanowisk przez tych członków zarządu, prowadzić może do ich odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki na zasadach wskazanych w art. 116 § 1-4 Ordynacji podatkowej (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 stycznia 2016 r., II FSK 468/15, LEX nr 2283198). Utrwalony też jest pogląd, że mandat do pełnienia funkcji w zarządzie nie wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy, nawet jeśli zaniedbało ono powołania w tym momencie nowego zarządu, jeżeli członek zarządu wciąż faktycznie sprawuje dotychczas pełnioną funkcję, podpisując dokumenty finansowe, jak i inne dokumenty oraz nie składa rezygnacji (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2013 r., I FSK 862/12, LEX nr 1331452 i z dnia 29 czerwca 2016 r., II FSK 1580/14, LEX nr 2106559). Zwrócono też uwagę, że pełnienie obowiązków należy odnosić do kontekstu faktycznego sprawy i nie można go sprowadzać tylko do aspektów formalnych. Zatem w sytuacji, gdy osoba dalej prowadzi sprawy spółki jako członek jej zarządu, chociaż jej mandat wygaś na mocy art. 202 § 1 k.s.h., nie można skutecznie powołać się na tę okoliczność (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 czerwca 2016 r., I FSK 1896/14, LEX nr 2106330 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2018 r., II UK 347/17, OSNP 2019 nr 8, poz.

100). Koresponduje to z założeniem, które jest akceptowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że członek zarządu składając rezygnację nie może „uciec” od odpowiedzialności na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej, gdy nadal faktycznie pełni funkcję zarządu w spółce. Działający za spółkę nie może twierdzić, że nie odpowiada bo złożył rezygnację (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2016 r., I UK 91/15, LEX nr 2007786; z dnia 14 grudnia 2016 r., II UK 494/15, OSNP 2018 nr 2, poz. 23; z dnia 23 września 2014 r., II UK 560/13, OSNP 2016 nr 2, poz. 25; z dnia 28 listopada 2018 r., II UK 365/17, OSNP 2019 nr 5, poz. 68; z dnia 27 kwietnia 2021 r., III USKP 48/21, czy postanowienie z dnia 5 czerwca 2020 r., I UK 189/19, LEX nr 3032468). Stąd faktyczne występowanie takiej osoby w imieniu spółki jest wystarczające do przypisania jej odpowiedzialności za składki.

W związku z powyższym skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ł.n]